

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2134/2016
30.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Перовић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Славиша Новичић, адвокат из ..., са умешачима на страни тужене ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је пуномоћник Зоран Ристић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5404/15 од 05.07.2016. године, у седници одржаној 30.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5404/15 од 05.07.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1066/14 од 05.03.2015. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужилји на име накнаде материјалне штете исплати износ од 92.742,67 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде материјалне штете исплати износ од 92.742,67 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужилји на износ од 185.485,34 евра исплати и домицилну камату од 13.06.2002. године као дана настанка штете до исплате, као недозвољена. Ставом четвртим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5404/15 од 05.07.2016. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом и четвртм изреке, тако што је обавезана тужена да тужилји на име накнаде материјалне штете исплати износ од још 31.007,33 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, док је у преосталом делу преко досуђеног укупног износа од 123.750 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, а до

траженог износа од 185.485,34 евра тужбени захтев одбијен као неоснован и обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 2.051.05,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 471.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију из свих законом прописаних разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. тог закона, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити је пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, на коју се ревизијом посебно указује, а побијана пресуда је донета уз правилну примену материјалног права. Због битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју се наводима ревизије посебно указује, ревизија се у смислу одредбе члана 407. Закона о парничном поступку не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била власник непокретности у ул. ... бр. ..., а тужена је била власник непокретности у ул. ... бр. На основу споразума који је тужена дана 24.04.2000. године закључила са инвеститорима ВВ, ЋЋ и ГГ, овде умешачима, порушен је њен објекат у ул. ... бр. ... ради градње новог стамбеног објекта. Приликом ископавања темеља новог објекта у ул. ... бр. ..., дана 13.06.2002. године дошло је до оштећења објекта тужиље – урушавање десног дела објекта, из разлога што наведени ископ темеља није био обезбеђен, нити је на тужиљиним објекту у ул. ... бр. ... извршена заштита темеља. Тужиља је због оштећења на свом објекту пријављивала тужену надлежној грађевинској инспекцији која је излазила на лице места, налагала туженој као инвеститору да одмах изведе радове на обезбеђењу објекта тужиље како би се спречило даље урушавање објекта тужиље, што тужена није учинила, те је решењем о одређивању привремене мере бившег Трећег општинског суда у Београду П 2242/02 од 30.10.2002. године туженој забрањено даље извођење радова на изградњи објекта у ул. ... бр. ... до правноснажног окончања ове парнице. Тужиља је свој урушени објекат, на коме је штета тотална, на основу уговора о купопродаји непокретности од 02.11.2013. године продала за износ од 690.000 евра, с тим да би купопродајна цена да се ова непокретност продала без икаквог оштећења била 813.750 евра. Након продаје ове непокретности поступак инспекцијског надзора је закључком грађевинског инспектора од 08.11.2013. године обустављен јер нема основа за даље вођење поступка.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право и усвојили тужбени захтев тужиле, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге које као правилне прихвата и овај суд.

Одредбом члана 154. Закона о облигационим односима прописано је да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Одредбом члана 185. Закона о облигационим односима прописано је да је одговорно лице дужно успоставити стање које је било пре него што је штета настала (став 1.) Кад успоставље ранијег стања није могуће, или кад суд сматра да није нужно да то учини одговорно лице, суд ће одредити да оно исплати оштећенику одговарајућу своту новца на име накнаде штете (став 3.) Суд ће досудити оштећенику накнаду у новцу кад он то захтева, изузев ако околности датог случаја оправдавају успостављање ранијег стања (став 4.) Одредбом члана 207. Закона о облигационим односима прописано је да је наручилац и извођач радова на непокретности солидарно одговарају трећем лицу за штету која му настане у вези са извођењем тих радова.

Полазећи од чињенице да је током поступка несумњиво утврђено да је искључиви узрок штете на објекту у ул. ... бр. ... ископ за темеље суседног објекта који се градио у ул. ... бр. ..., јер сам ископ није био обезбеђен, нити је на објекту тужиле извршена заштита темеља, а што је била обавеза извођача радова на објекту у ул. ... бр. ... и тужене као инвеститора, то је правилан закључак нижестепених суда да је тужена као инвеститор изградње овог објекта одговорна за штету коју је тужила претрпела урушавањем свог објекта. Наиме, извођачи радова и инвеститор су били дужни да приликом извођења радова предузму све мере које су потребне ради отклањања евентуалне штете која би могла да настане у вези са радовима, па је правилно другостепени суд, након одржане расправе, обавезао тужену да тужиљи, на чијем објекту је приликом извођења наведених радова проузрокована потпуна штета (који је у међувремену продат), исплати накнаду штете у висини разлике између уговорене купопродајне цене за оштећени објекат и цене коју би тужена могла да добије да је објекат продала као неоштећен. Имајући у виду да је тужила одмах након урушавања свог објекта, услед радова на ископу темеља који су започети без одобрења надлежних органа, подношењем пријаве надлежним органима предузела законом прописане мере ради спречавања настанка даље штете, на основу које је туженој као инвеститору наложено да одмах изведе радове на обезбеђењу објекта тужиле како би се спречило његово даље урушавање, што тужена није учинила, те да се тужила писмено сагласила да тужена приступи санацији њеног објекта, а да из налаза и мишљења вештака којима је утврђен искључиви узрок штете не произилази постојање евентуалног доприноса тужиле настанку штете, то се неосновано наводима ревизије указује да је тужила спречавањем тужене да изврши санацију њеног објекта допринела настанку даље штете.

Ревизијске наводе којима се у претежном делу указује на погрешну оцену доказа, чиме се посредно оспорава чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити, у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић